

„Esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi.” (Ef 4:32)

Ceru, piekritīsiet, ka īsti laba un jauka dzīve ir tad, ja tajā valda laipnība un mīlestība. Laipnība nav mums iedzimta. Iedzimta drīzāk ir nelaipnība un mīlestības trūkums. Bībelē teikts, ka laipnība ir Gara auglis. Auglis ņem dzīvību no dzīva koka. Kokā tas aug un nobriest. Bībelē vairākos psalmos ir rakstīti vārdi „Tas Kungs ir laipnīgs, Viņa žēlastība paliek mūžīgi” (Ps 100:5).

Par to, ka Dievs ir laipns, mums nav jāšaubās. Viņa laipnības izpausme ir arī tā, ka Viņš steigas pie mums, nelaipnajiem, lai izveidotu mūs par laipniem cilvēkiem. Dievs vēlas, lai mūsu dzīve būtu nevis mokas, bet labums un svētība. Pestītājs Jēzus nāca pasaulē un mira pie krusta arī tādēļ, lai mēs, nelaipnie, pārtaptu par laipniem cilvēkiem. Jēzus saka: „ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas

nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” (Jņ 15:5)

Man ir droša pārliecība, ka īsts, paties un neliekuļots laipnības auglis nobriest vienīgi ciešā vienotībā ar Jēzu. Apustuļa Pāvila vēstulē Titam lasām: „Kad atspīdēja Dieva, mūsu Glābēja, laipnība un mīlestība uz cilvēkiem, Viņš mūs izglāba, nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas žēlsirdības, ar mazgāšanu atdzimšanai un atjaunošanas Svētajā Garā.” (Tit 3:4–5)

Jēzus mūs izglābj no nelaipnības grēka gluži tāpat kā no jebkura cita grēka. Mums ir dota žēlastība Svētā Gara darba rezultātā iegūt laipnību, kam pēc Dieva gribas jāklūst arvien pilnīgāki, gluži kā nobriestošam auglim.

Iespējams, kādreiz esam domājuši: man šķiet, ka esmu citus mīlošs cilvēks. Tomēr vai

patiesi tāds esmu? To labi var pārbaudīt pēc Bībelē rakstītā. Apustulis Pāvils draudzei Korintā raksta, ka „mīlestība ir laipna” (1Kor 13:4). Ļoti praktiski: tas, vai esam laipni, parāda, vai mūsu vārdi, ka mīlam, ir ticami. Domāju, ikviens piekritīs, ka bez laipnības un mīlestības neviena jauka un svētīga kopība nevar pastāvēt. Tāpēc arī apustulis Pāvils raksta kristiešiem tik svarīgo atgādinājumu: „Esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi” (Ef 4:32). Nebūdami laipni, mēs ne tikai apbēdinām citus, bet arī aplaupām paši sevi. Ar sirdi, kurā nemājo laipnība un no kuras neizplūst laipnība, ir grūti dzīvot. Kaut kā jau dzīvot var, bet nebūs gaiši, priecīgi un svētīgi.

Savu atklāto sludināšanu ļaudīm Jēzus reiz iesāka ar vārdiem: „Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība tuvu klāt pienākusi.” (Mt 4:17)

Atjaunošanās vienmēr sākas ar dziļu un patiesu grēknožēlu. Daudz ir to, kam steidzami vajadzētu zemoties lūgšanā Kristus priekšā, lūdzot un saucot:

„Kungs, piedod manu nelaipnības grēku, svaidi mani ar Tavu Garu, lai kļūstu par neliekuļoti laipnu cilvēku!”

Jā, vienīgi Jēzus visas mūsu sirds un dzīves drausmīgās mīnus zīmes pārvērš brīnumainās, dievišķās plus zīmēs, bet vienmēr arī mums ir jāgrib, lai tas notiktu. Ir jāļaujas Viņa glābjošajam darbam.

Neaizmirsīsim arī no sirds pateikties par to, ka Dievs pret mums ir bijis ļoti laipns! Ja Viņš tāds nebūtu, mēs sen jau būtu zuduši.

Novēlu visiem piedzīvot daudz prieka, daloties citam ar citu patiesā, neliekuļotā laipnībā!

*Svētību un mieru vēlot,
mācītājs Erberts*

P	O	T	C	P	S	Sv
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

6. martā -

Pelnu trešdiena

10. martā -

gavēņa sākums

Mēneša lozungs

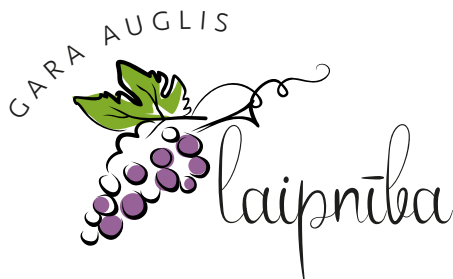
„Pievērsiet savas sirdis Kungam.
Kalpojiet vienīgi viņam.” (1Sam 7:3)

Kas ir laipnība?

Undīne Hofmane

Laipnība kļūst par izzūdošu vērtību. Lai to varētu novērot, nav nemaz tālu jāmeklē – jāsāk ar paša sirdi. Redzu, ka laipnību manī uzvar neapmierinātība un nelaipnība, taču pret to var cīnīties. Laipnība nenozīmē tikai pateikt paldies vai palīdzēt kādam, kurš ir nonācis grūtībās. Sirdij ir jāvēlas būt laipnai, jāvēlas otram radīt prieku. Ir grūti būt laipnam, ja apkārtējie cilvēki tādi nav. Tāpat kā ir vieglāk uzvarēt kārtības, ja pie rokas ir Bībele un cilvēki, kuri stiprina. Izvēloties cīņai pareizos ieročus, tā būs vieglāka.

Dieva laipnību savā dzīvē ir grūti apvert, jo tā ir milzīga, prātam neaptverama. Visvairāk Dievam esmu pateicīga par to, ka Viņš mani pieņem tādu, kāda es esmu, par to, ka baznīcā es varu justies kā mājās.

Agita Jirgensena

Pirmais, kas nāk prātā, izdzirdot vārdu „laipnība”, ir laipns smaids, sirsnīgs apskāviens, laipni, mīļi vārdi, iedrošinājums grūtā brīdī, draudzīgs acu skatiens, mirklis, kad apstājies, lai uzklausītu otra cilvēka vajadzības. Bībelē lasām: „Jo no sirds pārpilnības mute runā.” (Lk 6:45)

Ak, cik viegli būt laipnam un sirsnīgam ar cilvēkiem, kas arī pret mums izturas laipni un mīļi. Bet kā ir tad, ja sastopamies ar dusmīgu vai neapmierinātu cilvēku, ja mūs kāds apvaino vai sāpina? Dievs mūs mudina: „Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis.” (Ef 4:32)

Līdzībā par žēlsirdīgo samarieti ļoti vienkāršā, bet labi saprotamā veidā Jēzus mums māca ne vien žēlsirdību, bet arī laipnību, jo tā izpaužas gan vārdos, gan rīcībā. Dažreiz mēs viegli pamanām kādu attālāku cilvēku vajadzības, jo pret cilvēku, ko mazāk pazīstam, ir vieglāk būt laipnam nekā pret cilvēku, kas mums ir tuvu blakus: iespējams, viņš mūs ir sāpinājis, mēs zinām viņa trūkumus, varbūt vienkārši pieņemam kā pašsaprotamu to, ka šis cilvēks tepat ir, – nekur jau viņš nepazudīs. Bet mēs neieraugām viņa vajadzības. Māte Terēze ir teikusi: „Nekādas lielas lietas mēs nevaram izdarīt, tikai sīkas, toties ar lielu mīlestību.” Dieva vārdā tā arī lasām, ka mīlestība ir laipna. Nepaiet garām, apstāties, uzrunāt.

Dieva laipnība un žēlastība pret mums ir nebeidzama – katru dienu no jauna. Jautājums ir, vai mēs to apzināties un pamanām. Dieva laipnība ir neizmērojama. Viņš redz katru mūsu vajadzību. Tik ļoti personīgs Dieva pieskāriens dod spēku atgriezties ikdienā un apzināties, ka Jēzus Savā laipnībā ir tuvu klātesošs!

Sanda Gertnere

Laipnība ir cieņas, otra cilvēka godināšanas un iekšējā spēka redzamā daļa jeb auglis. Laipnība ir pavisam praktiska – tā izpaužas vārdos, darbos un ir saistīta ar patiesām rūpēm par citiem. Tā nav tikai ārēja pieklājība. Patiesa laipnība sakņojas mīlestībā un iejūtībā. Ir grūti būt laipnam, ja paši neesam to piedzīvojuši. Kā to piedzīvot? Es ticu, ka būt patiesi laipniem mēs

INTERESANTI FAKTI PAR GARA AUGLI

Vārds **LAIPNĪBA** Bībelē minēts 15 reizes: Vecajā Derībā 7 reizes, Jaunajā Derībā – 8.

Vārds **LAIPNS** minēts 5 reizes, **LAIPNI** – 7 reizes, **LAIPNĪGS** – 9 reizes.

spējam Svētā Gara spēkā. Paldies Dievam, ka Viņš pirmais ir izrādījis savu laipnību pret mums, dodams savu Vienpiedzimušo Dēlu, lai mēs bez bailēm varētu iet pie Viņa. Katru dienu.

Laipnība izpaužas arī iejūtīgos un uzmundrinošos vārdos. Bībelē teikts: „Rūpes sirdī cilvēku sāpina, bet laipns vārds to iepriecina.” (Pam 12:25) Būt laipniem nozīmē aizliegt sevi pat tad, ja nemaz nevēlamies būt laipni pret tiem, kuri apzināti vai neapzināti ir nodarījuši mums pāri. Tas nav grūti, ja ik dienu izvēlamies būt Dieva tuvumā, lasot Viņa vārdu, pavadot laiku lūgšanā un pielūgsmē, ļaujot Dieva vārdam izgaismot mūsu domas un sirdi. Tas maina mūsu garu un dod laipnību, ko spējam dot tālāk.

Es Dieva laipnību piedzīvoju katru dienu jau 19 gadu garumā – katru dienu es redzu, kā Viņš mani sargā, paplašina manas robežas, iedrošina būt drosmīgai. Un tas ir iespējams tikai Viņa spēkā un laipnībā pret mani. Dieva laipnība man ir devusi spēku piedot, atlaist pāridarījumu un svētīt.

Zane Bikše

Manuprāt, laipnība ir nesavtīga un neliekuļota rīcība, atdarot citiem ar labu. Tā ir mīlestības izpausme – dievišķas mīlestības izpausme. Ar laipnību mēs parādām savu atkiesmi pret līdzcilvēkiem. Ne velti Salamans tik daudz ir pieminējis un izcēlis laipnību, jo ir patīkami atrasties laipna cilvēka sabiedrībā. Tā ir īpašība, pēc kuras mums jātiecas ik dienas.

Laipnību es arvien mācos, un, jo vairāk pēc tās lūdzu, jo vairāk Dievs mani ieliek situācijās, kurās man vajadzētu to vairāk izrādīt, kaut gan cilvēciski gribētu rīkoties citādi. Būt laipnam nav vienkārši, jo ārējie apstākļi ne vienmēr to veicina. Ikdienā nav vajadzīgs daudz, lai mūs aizkaitinātu, sadusmotu vai izprovocētu pateikt kādu negatīvu piezīmi. Tomēr Dievs tik un tā vēlas, lai arī situācijās, kurās mēs būtu gatavi ļauties dusmām, mēs tomēr mīlestībā būtu laipni pret otru.

Dieva laipnību esmu pieredzējusi ar to, kā ienācu Dieva ģimenē. Viņš nekratīja ar pirkstu, nestrostēja, bet Savā lielajā ģimenē mani uzņēma laipni un ar mīlestību.

Mācāmies veidot attiecības

Mīļie draugi, ar savstarpējo attiecību veidošanu mums dažkārt klājas kā pasakā par balodi, kurš mācījās ligzdu taisīt. Kad citi putni bija salidojuši, lai iemācītu, kā ligzda vijama, un darbu bija vēl tikai iesākuši, balodis jau sauca: „Protu, protu!” – un prom bija. Kad pats sāka ligzdu vīt, izrādījās, ka neprot vis. Salidoja vēlreiz citi putni kopā, lai mācītu balodim ligzdu vīt. Paraugligzda jau gandrīz uzvīta, bet te atkal balodis iesaucas: „Protu, protu!” – un ir jau aizlidojis. Tā nu balodis savu ligzdu arvien vēl vij retu, tā ka jābaidās, ka olas cauri izkritīs.

Arī mēs par attiecību veidošanu sakām: „Protu, protu!”, bet, kad jāizveido skaistas, sirsnības un mīlestības pilnas attiecības, izrādās, ka neprotam gan. Tas, ka neprotam, daudzkārt ir pierādījies praksē – pat kristīgas draudzes kopībā! Izrādās, mums visiem arvien vēl ir jāmācās šī diezgan sarežģītā māksla – attiecību veidošana.

Pēc diezgan sāpīgas attiecību veidošanas pieredzes draudzē, jo īpaši pagājušajā gadā, radās doma, ka būtu labi atsaukt atmiņā bibliskos attiecību veidošanas principus, lai nākotnē no šādām kļūdām

izvairītos. Tā nu draudzes pārvaldē kalpojošie brāļi un māsas ir vienojušies par attiecību veidošanas principiem, jo īpaši tajā, ko sakām. Mēs aicinām arī jūs ikvienu rūpīgi iepazīties ar šiem principiem un savstarpējās attiecības veidot tā, kā māca Bībele.

Nesteigsimies sacīt: „Protu, protu!” Labāk lai ir mazāk ātri pateiktu vārdu, bet vairāk lēnprātības un gatavības mācīties.

*Svētību un mieru vēlot,
mācītājs Erberts*

Attiecību veidošanas principi, jo īpaši tajā, ko sakām

Neaprunāt cilvēkus un necelt viņiem neslavu.

„Nerunājiet ļaunu cits par citu, brāļi! Kas runā ļaunu par brāli vai tiesā savu brāli, tas runā ļaunu pret bauslību un tiesā bauslību. Bet, ja tu tiesā bauslību, tad tu neesi bauslības ievērotājs, bet tiesnesis.” (Jk 4:11)

„Ja kāds iedomājas, ka viņš dievbijīgi kalpo Dievam, bet savu mēli nesavalda, viņš māna savu sirdi; tāda cilvēka kalpošana ir tukša.” (Jk 1:26)

„Tādēļ atmetiet visu ļaunprātību un jebkādu viltību, izlikšanos, skaudību un visādu mēlnesību.” (1Pēt 2:1)

„Nešķīstais saceļ ķildu, un tenkotājs šķir draugus.” (Sak 16:28)

„Kas staigā tenkodams – izmuld noslēpumu! Kam mute plata – ar tādu nepinies!” (Sak 20:19)

„Kad malkas trūkst, apdziest uguns, kad prom kūdītājs [tenkotājs], apimst ķilda.” (Sak 26:20)

Ievērot biblisko sarunu un konfliktu risināšanas kārtību – vispirms runāt zem četrām acīm.

„Tāpat tas nav pēc jūsu debesu Tēva prāta, ka iet bojā viens no šiem mazākajiem. Ja tavš brālis pret tevi grēko, tad ej un uzrādi viņa vainu, kad esat divatā; ja viņš tevi neklausu, tu savu brāli esi atguvis. Ja viņš tevi neklausu, tad ņem līdzi vēl vienu vai divus, lai no divu vai trīs liecinieku mutes katrs vārds tiek apstiprināts. Ja viņš tos neklausu, tad saki to draudzei; un, ja viņš neklausu

draudzi, tad uzskati viņu par pagānu vai muitnieku.” (Mt 18:14–17)

Sacīt patiesību, bet darīt to mīlestībā un pacietībā.

„Nemelojiet cits citam, novelciet kā drānas no sevis veco cilvēku līdz ar viņa darbiem.” (Kol 3:9)

„Tā [mīlestība] nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību.” (1Kor 13:6)

Runāt par citiem tā, kā mēs gribētu, lai runā par mums.

„Visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūsu viņiem; jo tā ir bauslība un pravieši.” (Mt 7:12)

Respektēt un pildīt pieņemtos lēmumus, ja tie ir saskaņā ar Dieva vārda mācību un nav pret sirdsapziņu.

„Pakļaujieties Kunga dēļ ikvienai cilvēku vidū iedibinātai varai, vai tas būtu ķēniņš, kas ir pār visiem, vai valdītāji, kas caur viņu sūtīti.” (1Pēt 2:13–14)

„Lai jūsu vārdi ir: jā, jā! un: nē, nē! – kas pāri pār to, tas ir no ļaunā.” (Mt 5:37)

„Visas brūces sadzīst, bet ievainojums ar mēli ir kā čūskas inde asinīs, un, kaut nav redzams cirtums, cilvēks var garīgi mirt no šīs indes. Mēle ir tā, kas izraisa karus, kas nopļauj tautas, met cietumā, izārda brālības, šķir radus, laupa mīlestību un pacietību, piegāna dievnamus, nomet priesterus, apsmej svētumu un galā neredz, ka pēc savas gribas iznīcina visu un sevi līdzi. Mēle ir kā ļauna slimība – tā iznīcina tās apsēsto

un tiek aprakta līdz ar viņu, bet tās uzpūstais ļaunums gruzd un reizēm liesmo gadsimtiem ilgi, saudzējot ķecerības, uzkrājot lāstus, saglabājot atmiņu par netaisnībām. Ja tu stāvi tā nepārejamā purva malā, ko ir piedūņojusi un pieaudzējusi ar rūpuļiem cilvēku valoda, tad atceries, ka mēle ir dota trim teikumiem: Slavēts lai ir Dievs! Brāļi, piedodiet! Par visu pateicos!”

(No grāmatas „Labestība – Filokalija”)

Centties citu trūkumus un kļūdas vērst par labu, jo tā rīkojas arī Dievs.

„Žēlīgs un līdzcietīgs Kungs, gauss dumsās, bet dāsns žēlastībā, labs Kungs pret visiem, jūt līdzi katram, ko Viņš radījis.” (Ps 145:8–9)

„Meklēt savā tuvākajā Kristus attēlu. Gādāt par kopīgu pieredzi lūgšanā un sadzīvē, lai varētu tuvāk iepazīties un vairot uzticēšanos. Beznosacījumu labvēlībā otra rīcībā un vārdos meklēt labu izskaidrojumu. Uz otra grēkiem raudzīties kā uz saviem, izlūdzoties viņam Kristus žēlastību. Lai labais, kas ir pašos, kalpo tuvākajam, nevis viņu tiesā un apspiež. Diakoniskā attieksmē kalpojot tuvākajam ar dāvanām, ko Dievs katram ir devis, mazināt nevienlīdzību, kas posta kopību.”

(Izraksts no LELB attīstības un tās darbības virzienu stratēģijas, 19.02.2016.)

Atraidīt iedomību un augstprātību, kas tiecas izcelt sevi tā vietā, lai pagodinātu Kristu.

„Mēs apgāzam prāta sagudrojumus un jebkuru augstprātību, kas saceļas pret Dieva atzišanu, mēs sagūstām jebkuru domu, lai tā kļūtu paklausīga Kristum.” (2Kor 10:4–5)

Laicīgais jāpakārto garīgajam

Mēs esam pieraduši, ka pirms dievkalpojuma ar laipnu vārdu un skatu mūs sagaida draudzes māsas. Vai laipnība ir Dieva dāvana vai tomēr to varam izkopt paši? Par šo un citiem jautājumiem sarunājāmie ar ZANI PUGOVIČU, ANITU DRAVENIECI un EDĪTI VĒRDIŅU.

Edgars Gertners

Kurš Gara auglis, jūsuprāt, ir vērtīgākais?

Edīte Vērđina: Mīlestība un prieks.

Zane Pugoviča: Manuprāt, visi Gara augļi ir saistīti.

Anita Draveniece: Mīlestība.

Kāpēc? Bībelē teikts, ka visi Gara augļi ir labi.

E: Bībele daudz runā par mīlestību – tas nevarētu būt tāpat vien. Arī pats Dievs ir mīlestība, tāpēc tā, manuprāt, ir pāri visam.

A: Mīlestība ir tas, ko ļoti vēlamies saņemt no cilvēkiem un Dieva, bet pārējie Gara augļi vairāk prasa došanu no mūsu pusēs.

Runājot par laipnību – kā šis Gara auglis izpaužas jūsu kalpošanā?

E: Kad sāku nākt uz baznīcu, man ļoti patika, ka te sagaida priecīgi un smaidīgi cilvēki. Man rūpes par citiem vienmēr ir bijušas svarīgas. Pāris reizes cilvēki, uzzinot, ka es esmu uz baznīcu, ir teikuši: „Jā, tā jau man likās, jo tu esi citādāka nekā pārējie.” Tas gan nav saistīts ar šo kalpošanu, bet vairāk ar to, ka esmu kristiete.

A: Kad iesaistījos šajā kalpošanā, biju pārsteigta, ka saņemu tik daudz laipnu vārdu, jo īpaši no draudzes māsām, kuras, ienākot baznīcā, jau pašas pasaka kādu labu vārdu. Tas ļoti uzlādē. Tie labie vārdi, ko cilvēki man pirms dievkalpojuma saka, man iesēžas sirdī, un es tos cenšos teikt tālāk citiem.

Z: Šī kalpošana ir liela dāvana. Viena no īpašībām, kam tajā jāpieņem, ir uzticamība, jo te ir jābūt noteiktā laikā. Savā ziņā šī kalpošana prasa, lai tu laicīgo pakārtotu garīgajam. Es draudzē nācu kādus divus gadus, bet nezināju, kur kalpot. Mani uzrunāja Rute Bikše, un es piekritu. Pēc iesvētes mācības visiem uzdod jautājumu par

vēlēšanos kalpot, bet man nebija priekšstata, cik plašas ir kalpošanas iespējas, jo īpaši Jēzus draudzē, kas ir ļoti aktīva. Līdz tam man šķita, ka kalpo tikai mācītājs un pērminderi.

Vai laipnība ir dāvana, kas tiek iedota, vai tomēr to var iemācīties?

Z: Bībelē ir 15 Rakstu vietas par laipnību; četras no tām runā par laicīgo laipnību, bet pārējās par Dievu. Praktiski kalpojot, pieredze ir dažāda. Dažreiz cilvēki nemaz nevēlas kontaktēties un griež muguru, bet arī tad jābūt laipnam. Ir arī reizes, kad ienāk cilvēks, ar kuru nav tik patīkami vai ir pat bailīgi; tad ir labi, ka blakus ir pērminderi. Atceros, kad vēl kalpoja Ģirts Prāmnieks, baznīcā ienāca kāds vīrietis. Pirms dievkalpojuma viņš ļoti skaisti spēlēja klavieres, bet sprediķa laikā sāka mācītājam traucēt. Paldies Dievam, pērminderis Haralds Biete laipni piegāja pie viņa, ar humoru parunāja un izveda ārā. Bija redzams, ka viņā ir garīga agresija. Ja nebūtu bijis Haralda, nezinu, cik labi mums veiktos ar laipnu attieksmi.

E: Manuprāt, laipnība ir Dieva dāvana; Jēzus saka: tērpies laipnībā! Ja laipnība nāk no cilvēka, tā var būt arī samākslota vai egoistiska, bet tā, kas nāk no Dieva, ir patiesa. Kad sāku nākt uz baznīcu, nejauši dzirdēju vecmāmiņas telefonsarunu ar viņas draudzeni. Viņa sacīja: „Edīte ir pavisam izmainījusies.” Nebija jau tā, ka es pati vēlējās kaut ko mainīt, – to izdarīja Jēzus.

Kāds varētu teikt: kas tur liels tā sagaidīšana. Tikai jāiedod un jāpaņem dziesmu grāmata un jāpasmaida. Taču cilvēki, kas nāk uz baznīcu, ir tik dažādi un nestandarta situāciju netrūkst.

A: Jā, gadās, jo īpaši lielajos pasākumos – Ziemsvētkos un Lieldienās. Esmu dzirdējusi sarkastiskas frāzes no cilvēkiem, kuri nav no draudzes. Reiz ceturtdienas

dievkalpojuma laikā ienāca cilvēks un sāka skali jautāt, kurš pie baznīcas nolīcis auto.

Z: Tas laikam bija manas kalpošanas pirmais gads. Dievkalpojuma laikā baznīcā ienāca kāds ļoti korekts krieviski runājošs vīrietis. Viņš gribēja satikt mācītāju, un es paskaidroju, ka šobrīd notiek Svētais Vakarēdiens un tas nav iespējams, ir jāuzgaida. Gaidīt vīrietis nevarēja, bet viņš atstāja gleznu, kas tagad ir lielajā zālē, bet ilgus gadus bija nozagta.

Vai sagaidītājas ir vērīgas pret cilvēkiem, kas ienāk baznīcā? Piemēram, īpaši uzmundrinot noskumušos?

A: Tas nav tik viegli. Piemēram, Rute Bikše vienmēr ir tuvu pie ieejas un atpazīst arī tos draudzes locekļus, kas ilgāku laiku uz baznīcu nav nākuši. Es vēl nekalpoju tik ilgi un nepazīstu visu draudzi pēc sejas. Vispirms es kalpoju tikai ceturtdienās, un, kad sāku kalpot svētdienās, arī mani sākumā pat neatpazīna. Ja cilvēks kaut ko jautā, protams, atbildu, bet no pirmā acu uzmetiena pateikt, kas katram sāp, vēl nevaru, taču daudzi paši nāk klāt un stāsta par saviem notikumiem. Mēs ar prieku uzsklausām. Cilvēkiem gribas parunāties.

Z: Laiku pa laikam parādās arī jauni cilvēki. Žēl, ka pēc iesvētes mācības daudzi pārstāj nākt uz dievkalpojumiem. Cerams, ka viņi ir kādā citā draudzē. Taču, runājot par mūsu draudzes cilvēkiem, īpaši tuvi sirdij ir tie, kas šeit nākuši visu mūžu – kristīti, iesvētīti, laulāti un visu mūžu kalpojuši. Viņi ar savu piemēru dod īpašu stiprinājumu. Man šķiet, ka Jēzus draudzi apmeklē tādi cilvēki, kas vēlas būt attiecībās ar Dievu, nevis dievkalpojuma apmeklēšanu uztver kā prestižu, ko parādīt sabiedrībai.

Kādi pienākumi ir jūsu kalpošanā?

E: Mēs sagaidām cilvēkus, iedodam grāmatu vai dievkalpojuma kārtību, atbildam

uz jautājumiem. Pēc dievkalpojuma saskaitām ziedojumus un pateicamies Dievam.

Jūs pirmās ieraugāt, cik liels ir bijis draudzes ziedojums. Vai tajās reizēs, kad kolekte ir lielāka, emocijas ir citādas nekā tad, kad ziedojums nav tik liels?

E: Pirmoreiz, kad gāju skaitīt, man nebija priekšstata, cik daudz vispār ziedo. Tikai ar laiku varēju novērtēt – šoreiz vairāk vai mazāk. Man nekad nav sajūtas, ka cilvēki ziedo daudz vai maz; katrs cents ir svarīgs. Ja ir vairāk, tad, protams, ir prieks.

A: Tad, kad ir mazāk, nav nekāda apbēdinājuma. Esmu runājusi ar citām kalpotājām, ka mēneša griezumā ziedojumu apjoms svārstās. Liels prieks bija, kad remonta laikā gadījās rekordziedojums: es tad pirmo reizi rokās turēju 200 eiro banknoti; pirms tam nebiju tādu pat redzējusi. Citreiz arī ceturtdienās cilvēku ir maz, bet ziedojums liels.

E: Galvenais, lai cilvēki nedomā, ka mēs skatāmies, cik kurš ziedo.

A: Jā, es pat cenšos neskatīties.

E: Es arī jūtos mazliet neērti un skatos uz otru pusi.

A: Esmu bijusi baznīcās, kur pa solu rindām dod ziedojumu trauku, un tad viss ir redzams. Tas man nepatīk. Pie mums ir daudz labāk, jo varam ziedot ne tik publiski.

Z: Es arī pateicos par katru naudiņu. Jā, protams, baznīcai ir jāziedo, taču ročība cilvēkiem ir dažāda. Atceros ļoti vienkāršu vīrieti no laukiem, kurš kādos Ziemsvētkos iebēra kolektē monētas, vainīgi paskatījās un sacīja: „Es vairāk nevaru iedot.” Mani tas ļoti aizkustināja. Dievs vienmēr iedos tik daudz, lai pietiktu.

Kāpēc jums ir svarīgi kalpot dievkalpojumā?

E: Es pārsvarā kalpoju ceturtdienās un ļoti tās gaidu. Tas ir nedēļas punkts uz i. Mēs ar Zani Pugoviču parasti kalpojam divatā. Tā ir arī satikšanās ar draudzes locekļiem, bet pāri visam tā ir satikšanās ar Jēzu.

Z: Ceturtdienās dievkalpojums ir privātāks, citreiz ir tikai ap divdesmit cilvēku.

Man ļoti patīk ceturtdienās – tad ir intīmāk, rosība ir mazāka un var labāk koncentrēties. Svētdienās apkārt daudz kas notiek un koncentrēties uz sprediķi un pat grēksūdzi ir ļoti grūti, jo pirmās dziesmas laikā baznīcā nāk daudz kavētāju. Kalpojot par sagaidītāju, cilvēkus var iepazīt tuvāk, var uzzināt viņu dzīvesstāstus. Esmu sapratusi, cik Latvija ir maza – uz Jēzus draudzi, izrādās, nāk arī mana skolas biedrene. Jēzus draudze ir ļoti atvērta un draudzīga.

A: Kad sāku nākt uz šo draudzi, es biju ļoti saviļņota par to, ka mums pat ceturtdienās spēlē ērģeles. Šķita: Dievs ar to visu parāda tik lielu žēlastību un mīlestību un ir kaut kas jādod pretī – kaut vai kalpojot baznīcā. Tagad jau pierasts, ka skan ērģeles, bet visur tā nav.

Pirms laika man bija divas nopietnas operācijas un biju ļoti sadrūmusi, taču ārsts teica, ka man ir parādīta liela Dieva žēlastība, ka viss ir salīdzinoši labi. Tolaik vairāk nekā pusgadu nekalpoju. Kāda no ticības māsām mani iedrošināja, ka varu atkal sākt kalpot. Tas man deva iedvesmu, ka varēšu pateikties par to žēlastību un dziedināšanu, ko Dievs man ir devis. Es noteikti negribētu atteikties no kalpošanas un vēlos to darīt ilgtermiņā.

„Man nekad nav sajūtas, ka cilvēki ziedo daudz vai maz; katrs cents ir svarīgs. Ja ir vairāk, tad, protams, ir prieks.”

Cilvēkam ir jābūt mīlestības pilnam, lēnprātīgam un jādara labu, bet kur ir tā robeža, kad vairs nevari būt labs un ir jāsaaka kāds stingrāks vārds?

E: Labs vari būt, taču, ja to sāk izmantot, piemēram, liekot tev darīt vairāk tikai tāpēc, ka esi atvērts un saki „jā”, tad robeža ir jānovelk. Man dzīvē bija posms ārpus baznīcas, kad ļoti mācījos teikt „nē”. Kristiešiem šajā ziņā varētu būt problēmas, jo mēs esam atvērti un varbūt pat naivi, taču mēs nedrīkstam ļaut sev darīt pāri.

A: Gatavojoties šai sarunai, es ieskatījos internetā, un izrādās, ka 13. novembrī ir Pasaules laipnības diena. Laicīgā laipnība atšķiras no garīgās laipnības. Ja kādu palaidīsi pa priekšu, tā ir īslaicīga pieklājība. Bībelē Vēstulē romiešiem lasām, ka neviens nav labs un visi esam grēcinieki.

Tas nozīmē, ka mums ir jāaug laipnībā, taču mēs to varam tikai Svētā Gara spēkā. Līdz pat šai dienai neesmu apguvusi, kā pateikt „nē”, un, kā Edīte minēja, esmu tāpēc cietusi. Man ir liels prieks, ka Edīte to ir apguvusi.

Vai, apmeklējot citas baznīcas, raugāties ar savu profesionāļa aci, kā jūs sagaida?

E: Es šajā kalpošanā neesmu tik ilgi, lai vērtētu. Laiku pa laikam ar vīru aizejam uz Baltežera baznīcu, un tur, manuprāt, pat nav sagaidītāju.

Z: Dažas reizes esmu bijusi Lutera draudzē, un pamanīju, ka tur cilvēki pirms dievkalpojuma kārtīgi sēž, nevis apkampjas un sarunājas, kā tas ir pie mums. Es gan nesaku, ka tas ir nepareizi; iespējams, ka viņi koncentrējas uz to, uz ko ir atnākuši.

A: Jā, arī pēc manas pieredzes, cik esmu bijusi kādās mazākās baznīcās, neviens pie durvīm nesagaida. Tur trūkst tā personīgā momenta – savā ziņā tu paliec kā svešinieks, kas apmeklē dievkalpojumu un pēc tam dodies prom, jo nav neviena, ar ko parunāties.

Palikt nepamanīts jau var arī lielās draudzēs – arī pie mums. Visas cerības uz jums, ka jūs visus pamanīsiet!

A: Godīgi sakot, man ir grūti citus uzrunāt, jo baidos, ka otrs atraidīs, tāpēc reizēm esmu neziņā, kā rīkoties. Man ļoti patika, kā „Jēzus Draudzes Dzīves” redaktore Kristīne mani laipni uzaicināja uz šo sarunu, – viņa nespieda, bet ļāva pašai izvēlēties. Tas mani iedrošināja, jo neesmu radusi daudz runāt. Taču īstais iemesls, kāpēc es piekritu šai sarunai, ir tas, ka mūsu avīzīte ir ļoti interesanta. Piemēram, iepriekš es zināju, ka vecāki ved bērnu uz Svētdienas skolu, bet reiz intervijā ar Kārli Škenderski izlasīju, ka viņš, lai stiprinātu ticību, nāk uz Svētdienas skolas Bībeles grupu. Padomāju: ja viņš var, kāpēc es nevaru? Tas mani iedrošināja. Ejot uz pirmo nodarbību, biju noraižējusies, ka neatradīšu savu grupu. Tas laikam bija Svētā Gara darbs, ka pa ceļam satiku Lienīti Čodari un viņa man visu izstāstīja. Tā bija pirmā un līdz šim pēdējā reize, kad Lienīti esmu satikusi uz ielas.

Ko jūs novēlat šīs intervijas lasītājiem?

E: Mani ļoti iedvesmo Bībeles vārdi „prietīgu devēju Dievs mīl” (2Kor 9:7). Varbūt kāds domā, ka tas ir par naudu vai desmito tiesu, bet aicinu padomāt par šo pantu saistībā ar labestību.

A: Novēlu, lai mēs varētu sveicināties un pamanīt cits citu ne tikai baznīcā, bet arī ārpus tās.

Z: Lai mums ik dienu būtu vēlēšanās pajauties uz Dievu – arī tad, kad neiet tik labi! Dievs vienmēr ir ar mums, un Viņa gādīgā roka vienmēr ir pār mums.

Jēzus draudzes Diakonijai – 25!

Ticībā Ābrahāms paklausīja
„Dieva aicinājumam un
devās uz vietu, kas viņam
bija jāiemanto; viņš gāja, pat
nezinādam, kurp dodas.”
(Ebr 11:8)

Ir 1994. gada rudens, kad pēc ceturtdienas dievkalpojuma kopā ar mācītāju Erbertu Bikši un draudzes priekšnieku Ģirtu Skrābānu dodos uz nesen atgūto draudzes namu. No pagalma puses pieejam pie viena no pirmā stāva logiem; pa to ielūkojoties, krēslā nomanāms tikko sāktais remonts. Abi vīri man stāsta par draudzes padomes lēmumu iekārtot mājasvietu dažām vecākās paaudzes draudzes māsām. Sarunas gaitā izskan piesardzīgs jautājums: „Vai tu nevēlētos kādas stundas dienā atnākt, lai palīdzētu viņām ikdienas darbos?” Vēlāk, lūdzot Dievu un paļaujoties uz Viņa vadību, piekrītu doties man nezināmajā ceļā...

Tā paša gada Otrajā Adventē, svinot dievkalpojumu, Jēzus draudze sāka savu iekšmisijas darbu atgūtajā īpašumā. Pirmais svētbrīdis pansionātā notika 16. decembrī. Svētbrīdi vadīja mācītājs Erberts, un tā pamatā bija Dieva vārds no Lūkas evaņģēlija 24:29: „Un viņi To gauzi lūdza un sacīja: „Paliec pie mums, jo vakars metas, un diena jau pagalam!” Un Viņš iegāja pie tiem palikt.”

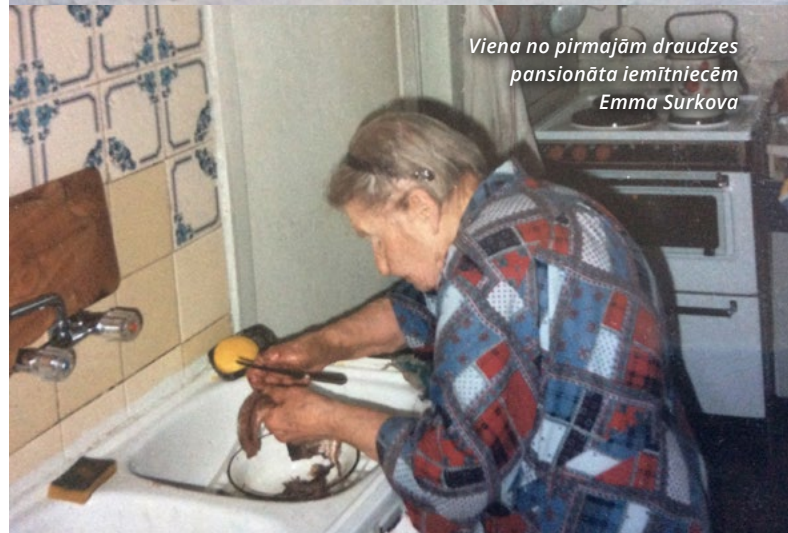
Pirmās trīs drosmīgās māsas – Emma Surkova (97 g.), Olga Snarska (84 g.) un Emma Timbers (87 g., neredzīga) –, mājas uzraugs Laimonis Ludvigs un es devāmies Dieva sagatavotajā ceļā, nezinot, kāds tas būs, bet mēs bijām pilni pašāpziņas. Pirmie mēneši aizritēja, kā bijām domājuši. Darbi nepārsniedza viena cilvēka iespējas – bija jāpagatavo maltīte un jāuzkopj istabiņas. Īpašu prieku sagādāja kopīgi pavadītie brīži, kad sanācām uz Bībeles lasīšanu un sarunām par dzīvi. Ikdiena bija vienkārša un maltīte pieticīga, kā to māsas mājas apstākļos bija ieradušas. Īpaši atmiņā palicis tas, kā viņas vienojās darbdienās ēst formas maizi „kieģelīti”, bet rupjmaizi un baltmaizi atstāt svētdienām un svētku dienām. No

kopā saliktajām pensijām vajadzēja pietikt produktu un saimniecības preču iegādei. Mēneša budžets bija 75 latī.

Aprūpē esošajām māsām ikdiena nebija garlaicīga. Iespēju robežās viņas rosījās pa virtuvi vai nodarbojās ar ko citu. Īpaši tika sadalīti darbi maltīšu gatavošanai; bieži vien tas notika jautrā atmosfērā, ar humoru. Arī pēcpusdienas un brīvdienas tika aizpildītas ar interesantām nodarbēm: zeķu adīšanu un īpaši iemīļoto darbiņu – mulinē dziedziņa iesiešanu grāmatzīmēs, kuras kristīgās literatūras veikalā „Ceļš” tika pievienotas katram pirkumam. Tomēr drīz mūsu veselības problēmu un vecuma nespēka dēļ aprūpe bija vajadzīga arī brīvdienās un nakts stundās, tāpēc bija jādomā par apkalpojošā personāla paplašināšanu. Tad kalpošanu sāka otra saimniece – Inita Viļumsone –, bet naktīs palīdzēja medpunkta māsiņas Ārija Vanaga un Inta Sveķe.

Tā aizritēja diena pēc dienas. Draudze pakāpeniski atguva telpas un piepildīja tās ar labām un svētīgām aktivitātēm. 1995. gadā darbību sāka bērnodārzs „Jēriņš”, kas savās „zaļajās ganībās” uzņēma gan draudzes locekļu mazuļus, gan bērnus no apkārtējā rajona. 1996. gadā tika izremontēts otrs pirmā stāva dzīvoklis. Tas ļāva paplašināties un aprūpēt nu jau sešas sirmas draudzes māsas. Vienlaikus tika izremontēta un iekārtota telpa sarunām un istaba atsūtīto drēbju izsniegšanai. Līdz tam drēbju sadale notika baznīcā, un tas dažkārt apgrūtināja dievnama pamatfunkciju pildīšanu. Tagad bija iespēja to darīt draudzes namā. Lēmums izveidot atsevišķu ieeju no ielas puses aizvien tiek novērtēts kā ļoti pareizs, jo tā no ikdienas apmeklētājiem tiek pasargāta iedzīvotāju privātā telpa.

Kalpotāju komanda pieauga. Vilma Lece sāka apciemot draudzes seniorus, lai gūtu priekšstatu par viņiem nepieciešamo atbalstu. Vēlāk šo darbu pārņēma un pilnveidoja Līvija Putāne. Viņas vadībā izveidojās kalpojošo darbinieku grupa, kas tika apmācīta mājapmeklējumu veikšanai.

Draudzes senioru un tuvējās apkārtnes iedzīvotāju atbalstam bija nepieciešami gan cilvēki ar aicinājumu diakonijas darbā, gan materiālā palīdzība. Mēs aizvien ar pateicību pieminam to īpašo atbalstu, rūpes un uzmanību, ko mums sniedza ļaudis no māsu draudzēm Brēmenē, Lībekā, Holandē un Zviedrijā (īpaši pirmajos gados, bet arī tagad). Tas palīdzēja šai vietai attīstīties un sekmīgi darboties. Pagalmā tika novietoti divi lieli kravas konteineri, kas kalpo kā noliktava. Tie aizvien ir piepildīti ar diakonijas darbam nepieciešamajām lietām. Aizvien pateicamies Dievam, ka visa pietiek, lai darbs varētu labi noritēt pie mums un mēs varētu padalīties arī ar citam draudzēm, biedrībām un slimnīcām.

Ikdienas darbi draudzes nama pirmajā stāvā, gluži nemanot, „paplašināja robežas”. 1996. gada vasarā šo kalpošanas vietu oficiāli pasludinājām par „Jēzus draudzes Diakoniju” jeb diakonijas nozares mājvietu. Mūs vieno un tuvina mīlestība uz Dievu un kalpošana.

Diakonijas kalpošanas pirmajos gados radās doma kopīgi aizbraukt uz kādu no Latvijas baznīcām. Tagad tā jau ir draudzes tradīcija vasarā un rudenī doties tuvākos un tālākos ceļos. Lai kur arī ceļš nebūtu ielānots, autobuss vienmēr ir pilns ar bērnu čalām, dziesmām, smieklēm un iespaidiem.

Par nākamo „robežu paplašināšanu” pēc 1997. gada lasiet „Jēzus Draudzes Dzīves” nākamajā numurā!

*Atmiņās dalījusies
Jolanta Cukure*

1994. gadā draudzes nams bija tikko kā atgūts. Pirmās telpas atbrīvojās piebūvē, un tur tika izveidots draudzes doktorāts, ambulance jeb medpunkts. Gadu gaitā tas saukts dažādi, taču saturs ir palicis tas pats. Diakonijas medpunktā draudzes mediķi kalpo cilvēkiem, kam nepieciešama medicīniskā palīdzība. Dažas stundas nedēļā viņi dāvā cilvēkiem savas zināšanas, prasmes un mīlestību, uzklausa un iedrošina, liecina par Dievu un aizlūdz.

*Medicīnas māsa Fanija Svilpe
pacientu pieņemšanu*

1995. gada pavasarī draudze mani uzaicināja strādāt medpunktā par medicīnas māsu un mediķu grupas vadītāju. Šis nebija parasts darba piedāvājums. Es to uztvēru kā Dieva aicinājumu un nepārprotamu Viņa vadību, jo tas nāca kā tūlītēja atbilde uz lūgšanu par Dieva nodomu manā dzīvē.

Tolaik draudzē bija kupls mediķu pulciņš – gan tādi ārsti un māsiņas, kas strādāja savā profesijā, gan tādi, kas jau bija pensijā, –, un viņi ar prieku iesaistījās šajā kalpošanā. Nesen iepazītie ļaudis no māsu draudzēm Vācijā palīdzēja praktiski, lai mums būtu viss, kas nepieciešams medpunkta darbam. Ar viņu un citu ziedotāju un palīgu atbalstu varējām un arī tagad varam konsultēt, pārsiet, izmērīt asinsspiedienu un cukura līmeni, kā arī pārbaudīt sirdsdarbību, veicot kardiogrammu. Tomēr svarīgākais ir katru mierīgi uzklaust, veltot tam visu savu uzmanību un laiku, lai pēc tam meklētu kaišu un problēmu risinājumus, palīdzētu, kā arī pārrunātu un aizlūgtu.

1995. gadā Diakonijas mediķu grupā darbojās ārsti Arnolds Lazdiņš, Skaidrīte Mežecka, Irina Gončarova, Jeļena Aņikina, Austra Jarašūnaite, Māra Aveniņa, Vita Lielpētere, profesore Elza Preimāte, kā arī medicīnas māsas Inta Sveķe, Ārija Vanaga, Emīlija Bambāne un Fanija Svilpe.

Ļauties Dieva vadībai un Viņa aicinājumam ir paties prieks un piepildījums. Domāju, ka to var apliecināt katrs, kas kalpo tur, kur Dievs viņu ir aicinājis!

*Mediķu grupas vadītāja un medicīnas māsa
Ilze Kolma*

